

ZAHRAŇIČÍ

in.ihned.cz/zahranici

Dřevěné trámy z libanonského cedru v kostele jsou dva tisíce let staré a měly pomoci při zemětřesení.

Trojlodní kostel má pohanské oltáře vytesané do skály. Z nejpůsobivějších ikon jmenujme dvě: usmívajícího se Jana Křtitele a Poslední večeři Páně, neobvykle kombinovanou s ukřižováním v tom samém výjevu.

Neposlušní Rusové

Otec Tufik dál trpělivě vtahuje obecnstvo do příběhu svatostánku, když vtom najednou všemi prožívanou duchovní atmosféru naruší materiální potřeba „zmocnit se toho“. Skupina ruských novinářů se na-

vzdory obrázkům s přeškrtnutým fotoaparátem rozhodne, že si to tu všechno pěkně nafotí. Jakmile to duchovní zaznamená, nejprve jen mimikou naznačí „neblbněte jako malí kluci“. Ovšem po další smršti záblesků už lovce záběrů napomene slovně. Arogance bodrých Slovanů pak vyvrcholí, když za knězovými zády ještě dva z nich několik snímků pořídí.

Historicky cenný je i klášter svaté Tekly. Od svatého Sergia sem dojdete za čtvrt hodinu. Za restaurací sejděte pod most a cestou se dejte necelý kilometr dlouhou soutěskou podél pramene, protékajícího úzkou roklí. To už se vynoříte na jejím konci

Klášter svaté Tekly

Bezprostřední okolí syrské Malúly

a ocitnete se na malém náměstí se stánkem a prodejnou suvenýrů. Schody vzhůru směřují do kláštera.

Tekla byla žákyní apoštola Pavla. Pro své přesvědčení musela utíkat nejen před hněvem svého otce, ale také před římskými vojáky, které na ni rozezlený otec poslal. Když se jí do cesty, kde dnes leží Malúla, postavila skála, obrátila se s prosbou o pomoc na svého Boha. Skála se rozestoupila a vytvořila průsmyk. Ano, přesně ten, jímž jsme sem právě přišli. Později se do soutěsky uchýlovali občané Malúly, kdykoliv jim hrozilo nebezpečí.

Zbytek života strávila Tekla zde, v malé jeskyni ve skále, kde také ve věku 90 let zemřela. Později se stala jednou s nejpobornějších svatých křesťanského Orientu. K počtě svaté Tekly tu pak povstal klášter s nádhernou sbírkou ikon.

V klášteře, jehož řádové sestry mimo jiné pečují o sirotky nebo podporují chudé rodiny, lze navštívit kostel a jeskyni nad ním. Mladí poutníci sem skoro vyskáčou, staří odpočívají ve stínu na dlouhé lavičce. Všichni si pak, když jdou do jeskyně, zují boty. Uvnitř už jen zapálí svíčku.

Mnozí místní se na budoucnost aramejštiny dívají skepticky. Nebo rovnou černě, to podle národy. Ovšem vedle těch, kteří Kristovu jazyku nedávají více než půlstoletí, potkáte v Malúle i optimisty. Podle nich tento nevšední libě znějící jazyk může přežít. Stačí relativně málo: nepopíjet jen kávu s kardamomem a něco pro záchranu udělat. ■

TOMÁŠ WEHLE
tomas.wehle@economia.cz